

RECENSION

Kåre Hedebrant i *Låt den rätte komma in*

Låt den rätte komma in

Originaltitel Låt den rätte komma in

Regi Tomas Alfredson

Producent John Nordling, Carl Molinder

Manus John Ajvide Lindqvist

Foto Hoyte van Hoytema

Roller Kåre Hedebrant, Lina Leandersson, Per Ragnar, Henrik Dahl, Karin Bergquist, Peter Carlberg m fl

Sverige 2008

Längd i tid 1 tim 54 min

Censur tillåten från 15 år

Distributör Sandrew Metronome Distri. Sverige AB

Det är vintern 1981 i förorten Blackeberg norr om Stockholm. Snön faller i den tidigt mörka kvällen utanför fönstret där tolvårige Oskar betraktar sin spegelbild.

"Skrik som en gris!" "Vad glör du på?" Oskar formulerar och repeterar sin hämnd. Tummar på sin morakniv som en gång för alla skall göra slut på plågoandarna i skolan.

Redan i anslaget lugubra bilder och glasskärande ljud, balanserar Tomas Alfredson lyhört det naturalistiska med fantasmerna som också är John Ajvide Lindqvists signum i romanen *Låt den rätte komma in*.

Så när Eli, en evig tolvåring med en åldrings vishet, dyker upp en kväll på gården, blek, rådjursögd och magisk, men med smak för blod, är både Oskar och vi med på noterna.

Förnuftigt nog närmar sig filmen successivt det monstruösa. Romanens grafiska våld, karaktären Håkan, som i boken uttryckligen är pedofil, och en del sidospår, har Ajvide Lindqvist, som själv står för manuset, valt bort.

Fokus ligger här på de två utsatta barnen. Som en spirande Romeo & Julia-combo och som varandras spegelbilder. Eli som kan flyga och brotta ner en vuxen karl, är allt Oskar inte är, eller som finalen antyder, möjligen en annan sida av honom själv. Vi påminns, precis som i Jens Jonssons Ping Pong Kingen, om barns rörande förmåga att finna sina egna överlevnadsstrategier när vuxenvärlden står oförmögen.

Inte minst imponerar filmen i sin formmässiga ekvilibristik. Aldrig halsbrytande eller spektakulär. Aldrig på bekostnad av det innehållsmässiga eller emotionella. Bara som en självklar plattform. Med en koncentration och en noggrannhet, som om filmaren själv följde med i scenernas andning för att vänta in den rätta känslan.

I vissa scener, med de lokala A-lagarna, som också bildar berättelsens "grekiska kör", frossas det i svulstig åttiotalskitch. Annars står omgivningarna renskalade och självlysande. En bedövande vacker björkdunge blir fond åt ett bestialiskt mord, en vit hund i bilden. Som en grym renässansmålning där det röda blodet accentuerar mot den vita snön. Till detta ytterligare många nyanser av snö genom fotografen Hoyte van Hoytemas poetiska blick.

Louise Lagerström

FILMRUTAN